

PRIMERA PART

ELS AMICS

1

Trobada familiar

Avui l'Elies fa onze anys. S'ha tancat al lavabo i s'ha posat de puntetes davant del mirall; es mira de molt a prop, observant cada detall dels seus ulls foscos i rodons. Començarà per l'ull dret i després farà l'altre. Sense que ho sàpiga ningú, ha agafat el rímel que la seva mare sol guardar en un calaix amb els altres productes de cosmètica, i ara va pentinant a poc a poc i amb cura les pestanyes de dalt i les de baix, imitant els gestos de la mare quan es maquilla.

Sent una conversa llunyana al menjador i a la cuina, acompanyada de la remor habitual de plats i de coberts; estan parant taula per deixar-la ben guarnida, perquè han organitzat un dinar per celebrar el seu aniversari. És fill únic i viu amb els pares en un cinquè pis d'un edifici antic que és a tocar de la plaça d'Urquinaona. El pare té un germà, el Mateu, que avui no hi és perquè viu a Nova York amb la seva dona; són artistes. Els avis materns sí: han vingut de la casa que tenen a la munta-

9

nya i on viuen des de fa poc, però que, de fet, sempre havia estat el lloc on passaven els estius. Els altres avis van morir en un accident de cotxe quan l'Elies acabava de néixer i no els va arribar a conèixer mai. Són una família petita.

El dinar és a punt i el pare crida l'Elies. Com cada any, han preparat el seu plat preferit, macarrons gratinats, amb molt de formatge i molt de tomàquet, o sigui que quan sent que el criden a taula hi va corrents, deixant-se portar per la flaire del menjar que l'espera. Abans, però, recull el rímel a correcció, es mira un últim moment al mirall, pestanyeja i se li dibuixa mig somriure. Els avis ja estan asseguts a taula, l'un al costat de l'altre, i la mare a l'altra banda. Xerren tots tres d'això i d'allò, mentre el pare ha anat a la cuina perquè ha vist que faltava una forquilla. Quan l'Elies irromp al menjador, tothom el mira; l'estaven esperant. Deixa anar un «Hola!» amb un somriure ample. És un nen força menut per la seva edat, baix i prim. El seu aniversari cau al començament de setembre i encara conserva una mica de color de l'estiu que ja s'acaba. Sempre ha estat presumit i li agrada triar-se la roba: per a l'ocasió, s'ha posat una camisa de quadres, que porta per fora, i uns texans força estrets, amb vambes blanques. L'àvia, des de la distància de la taula a la porta del menjador, se'l mira amb una expressió afectuosa i s'atura als cabells, que de l'última vegada que es van veure li han crescut bastant; els té llisos i negres com la nit.

Però de seguida, com la resta de la família, es fixa en les pestanyes.

—Què t'hi has fet, als ulls? —diu l'àvia.

L'Elies abaixa la mirada, té un moment de timidesa, però respon:

—He agafat el rímel de la mama i m'he pintat una mica —diu, amb una alegria continguda.

—Tens els ulls molt bonics —apunta l'àvia, i afegeix:— I les pestanyes llargues. —Li pica l'ullet.

Llavors ell busca la mare amb la mirada, com si esperés alguna mena d'aprovació.

—Ho sento, mama. Ja sé que no hauria d'haver remenat les teves coses sense permís, però em feia...

—No passa res —el talla—. La pròxima vegada m'ho demanes, d'acord? —diu intentant semblar natural, tot i la sorpresa.

Ell assenteix i d'un bot s'asseu amb l'avi, que li embulla els cabells.

El pare torna de la cuina, posa la forquilla al costat del plat de l'Elies i se'l mira, primer a ell i després a la mare.

—Què s'ha fet? —pregunta, dirigint-se a ella.

—S'ha pintat els ulls —respon la mare en un to neutre.

—Bé, comencem a dinar, no?, que tot té molt bona pinta. —Es gira cap a l'Elies i li diu:— Per molts anys, fill.